

Arm og blev ganske rørt derved. Han saa smilende ned i hendes store, dybe Øjne — de vakte saa mange fortrolige Minder. Hvor kendte han igen denne elskovsbetagne Stirren!... Og disse halvt aabnede Læber, og den fine Hud, der over hendes Kinder og Hals, ja over hele hendes Legeme var saa mimoseagtig følsom, at selv det letteste Kys bragte Blodet til med Voldsomhed at strømme til det berørte Sted, saa det var, som dannede der sig et lille bankende Hjerte derunder.

De steg hurtigt ind i en lukket Droske, og da Jakobe her kastede sig til hans Bryst, overgav han sig ganske. Omsluttet af hendes Arme, med hendes Læber paa sin Mund, førtes han — sødt beruset — tilbage til det Selvhengivelsens Himmerige, han havde villet fly. — —

Da de naaede Hotellet, blev Jakobe siddende i Vognen, mens Per gik ind og bestilte Værelse og fik gjort et hastigt Toilette. Derefter kørte de direkte ud til »Skovbakken« uden at benytte Jernbanen. De havde endnu for meget at fortælle hinanden til at kunne taale Ørevidner omkring sig.

Ude paa Strandvejen lod de standse for at faa Vognens Kalescher slaaet ned. Synet af Sundet og de lige udsprungne Skove henrykte Per. Han holdt Jakobe i Haanden og betragtede interesseret